

Lap:

Megjelent: 1949 NOV 20

16 ÉPÍTŐK ÉS ROMBOLÓK

1849 november 20-án avatták fel Budapesten a magyar főváros első hidját, a Lánchidat.

Ma, 1949 november 20-án a német fasiszták és nyilas cinkosaik által vandál módon elpusztított hidat gyönyörűen újjáépítve adja át a forgalomnak a magyar népi demokrácia.

A hid felépítése hatalmas teljesítménye a háború után hatalmas iramban újjáépült iparunknak, mely húsz hónap alatt, a kitűzött határidőre elkészült az alkotással. Mégis: a Lánchíd csupán láncszem. Láncszem abban az építőmunkában, melyet felszabadítása óta dolgozó magyar népünk végez. És ezzel a mondatral újra dátumhoz értünk: a felszabadítás történelmi dátumához.

Dolgozó népünk, valahányszor békés építőmunkájának nagy-szerű teljesítményét felmutathatja, mindannyszor hálás szívvel emlékezik meg a hatalmas Szovjetunióról, mely egyfelől felszabadított bennünket, tehát kezünkbe adta a fejlődés lehetőségét, lehetővé tette, hogy nálunk is a dolgozó nép vegye kezébe sorsa irányítását, másfelől pedig az elmúlt esztendőök alatt mindig úgy állott mellettnk, mint igazi védő és segítő barát.

Népi demokráciánk fejlődésének, népünk felemelkedésének, megújulásának biztos és hatalmas forrása a felszabadító Szovjetunió!

Valahányszor belső bitangok fenyegették a dolgozó nép hatalmát, valahányszor az imperialisták bele akartak avatkozni népi demokráciánk belügyeibe, mindannyszor résen állt a nép kommunisták-vezette kormánya és erőiesen lecsapott az árulókra, illetve erőiesen visszautasított minden imperialista provokációt.

Népünk élni tudott a kapott szabadsággal és örömmel ragadta meg a Szovjetunió segítő kezét. Az elmúlt öt esztendő alatt népünk a pusztulás mélységeiből támadt fel, újjáépítette gazdaságát. **A munka sok volt, de a dolgozók bizalma és munkaakarata határtalan, az eredmény pedig bizonyos, mert népünk élén ott jártak a munkásosztály kipróbált fiai, a kommunisták, mert népi demokráciánk vezető erejeként elől haladt munkában, harcban e munkásosztály nagy pártja, Rákosi Mátyás vezetésével.**

Erőnket megsokszorozta, hitünket megacélozta a tudat, hogy nem állunk egyedül a világban, velünk van a világ dolgozóinak reménysege, a nagy Sztálin vezette Szovjetunió és elitéphetetlen baráti szalak kötnek össze bennünket a népi demokratikus országokkal, melyekben ugyanúgy folyik a szocialista építés nagy munkája, mint a mi országunkban.

A Szovjetunióban folyó gigantikus építés, melyet forradalmasított a szovjet tudomány nagy vívmánya, az atomerőnek ipari célokra történő felhasználása, határtalan újjongást váltott ki a szabad népekből s ugyanakkor dühös irigységet szült az impe-

rialisták taborában. A nagy szovjet nép büszkén tekinthet építőmunkájának eredményeire, de büszkén tekinthetnek fejlődésükre a népi demokráciák is. Elég egy pillantást vetni a most közzé tett lengyel, bolgár, csehszlovák és román népi demokrácia gazdasági jelentésére s megláthatjuk, milyen pompás eredmények jelzik a szocializmus épülésének útját a népi demokratikus országokban. **Mindenütt jóval túlhaladták már a háború előtti termelést, mindenütt fokozódik az árubeség, emelkedik az életszínvonal, a népi demokráciákban mindenütt jobban él ma a dolgozó ember, mint egy évvel ezelőtt.** E gyors fejlődés magyarázata és oka az, hogy ezek az országok a szocialista Szovjetunió jól bevált példáját követik. E baráti országok mind nagyobb mértékben támogatják egymást, ragyogó példát adva a szocialista együttműködésnek. E népek segítik egymást terveik megvalósításában. **Az egyes népi demokráciák gazdasági eredményei a szocializmust építő minden nép közös eredményeivé válnak.** Egy táborba tartozunk nemcsak a béke megvédése, hanem az építés terén is. **Ahhoz a táborhoz, mely védi a szocialista békét, építi a szocialista jólétet és együtt haladnak a szocializmus megvalósítása felé, a közös nagy példakép, a Szovjetunió útmutatása alapján.**

Ezzel szemben az imperialista kormányok és csatlósai országában egymást érik a sztrájkok, nő a munkanélküliség, egyenes vonalban süllyed az életszínvonal. Egy szóval: a kapitalista államok, élükön a monopolkapitalizmus fellegvárával, az Egyesült Államokkal, súlyos gazdasági válságban vergődnek. A súlyos zavarok láttára az imperialisták abban reménykednek, hogy gazdasági és politikai zsákutcájukból talán kiségitené őket egy háborús kaland. Ezért szenvednek gyilkos szövetségbe a világ békéje ellen, ezért emelik hadikiadásait, ezért terjesztik a háborús hisztériát, mely magában véve is jó üzlet a háborúkon gazdagra hízott kapitalisták számára.

A szabad országok népei azonban tovább akarnak haladni építőmunkájuk útján, tovább akarnak haladni a szocializmus útján. Megvédik tehát a békét a háborús gyujtogató, romboló szándékú imperialisták ellen. Az egyre növekvő erejű béketábor a győzelem biztos tudatában vonja szorosra sorait az imperialisták ellen, akik egyik kudarcukat a másik után szenvedik.

1945 januárjában az őrjöngő német imperializmus ledöntötte fővárosunk első és legszebb hidját.

Négy évvel később a szocializmust építő magyar népi demokrácia újjáépítette a Lánchidat.

Az építők és rombolók küzdelmében végül is az építők győztek.

A szocialista építés, a haladás táborá és az imperialisták harcában a haladás erői diadalmaskodnak!